

29. marec 2026

„Za 2 hodiny mi začali kontrakcie. Ako sa menil čas,“ povedala som Mille, keď sme v sobotu dokončili po polnoci nejaký film. Odchádzala som späť a presne som si vedela vybaviť, aké to pred sedemnástimi rokmi bolo. Zasmiala sa a vybehla hore schodmi už svižnejšie ako včera či dnes ráno. Bolo jej zle od žalúdka. Strávila deň v posteli s horúčkou a kýblom na vracanie.

„Asi otrava jedlom,“ ticho som konštatovala.

Milla varí dobre a veľa, ale jedlo si necháva častokrát v trúbe do ďalšieho dňa. Skazí sa. Aj tak trvala na tom, že jej už je dobre a chcela do Viedne. Pri 3°C to nebola príjemná prechádzka, no, nikto jej nechcel skaziť deň. Prešli sme celú Maria Hilferstrasse, niečo si nakúpili. My sme zavreli oči nad cenami, lebo nám to prišlo premrštené. Najedli sme sa v reštaurácii s názvom Soya a šli spať. Čakáme na tortu. Milla si ju chcela spraviť sama. Bez tuku, bez cukru....bez chuti? Medzitým robia blbosti s Gwen. Balóny.....

Po dlhej dobe sme ostali na Veľkú noc doma. Aby sme sa trochu odreagovali, vybehli sme si aspoň do Nízkyh Tatier. Iba my dvaja s tatom. Hore bolo pol metra snehu. Počasie nádherné. Obaja sme zabudli na svetový chaos a užívali si slniečko.

Milla sa vybrala do Plzne za kamarátkou Marie z Austrálie. Prvá dlhšia zahraničná cesta, kedy šla busom 7 hodín. To je momentálne asi jedna z mála možných destinácií, kam sa človek dostane. Celý svet je hore nohami. USA spolu s Izraelom

napadli najprv Libanon a následne Irán. Irán, rozhecovaný smrťou svojho dlhodobého diktátora, ktorý počas útoku zomrel, odplatou zbombardoval pár bohatých arabských miest, obsadil a zaminoval celý Hormuzský prieliv. Odvtedy sa každý bojí lietať, palivo išlo o štvrtinu hore a každý očakáva, že sa začne 3. svetová.....

Ešte že sa stále dajú hľadať vajíčka a zajačiky na Veľkonočný pondelok. Teda, iba ak ich Toby nevysnorí skôr a nezožerie aj s pozlátkou. Tata šlo rozdrapiť, Toby sa spokojne zalizoval a ja som sa nasmiala. Runa na chuť čokoláde ešte neprišla.

13. apríl 2026

Na Arlieho narodeniny sme sa trochu pripravili. V sobotu sme mali rezervovaný stôl v Hanoi Garden na hot pot. Milla síce prevracala očami, lebo chcela ísť do Viedne, ale nakoniec sme boli príjemne prekvapení

výberom mäsa a pestrými chuťami. Tato otvoril vak a podal 14-tke darček. Emócie sa mu dali čítať z tváre. iPhone 17. Netuším, aký je rozdiel v tých všetkých číslach, no Arlie to vedel okamžite a dievčatám spadla sánka.

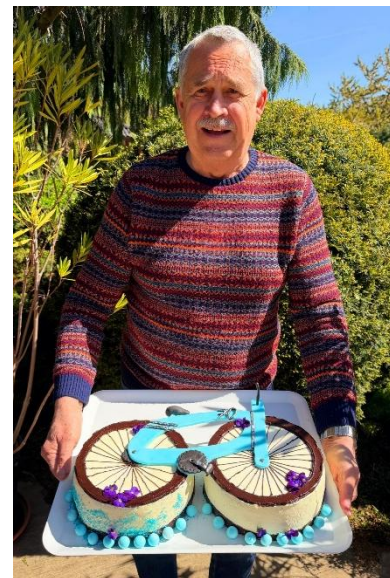
„Mal som takú slabú chvíľku,“ šepol mi tato, keď som na neho nesúhlasne zagánila. Ach. Ako sa bránil synovi....pamätám sa. A teraz je rád, že ho má. Veď, kto by mu nosil ťažké šľapáky po záhrade a pomáhal? Určite žiadna z nich.

Na druhý deň sme mu s Millou pripravili tortu v tvare činky. Tak sme sa pri tom zabavili. Každá sme ju chcela spraviť čo najlepšie a odstrokovali sa pri zdobení. Výsledok stál za to. Poobede prišli spolužiaci na grilovačku.

Milla sa ako každý rok dala na dobrovoľníctvo pri dňu boja proti rakovine a rozdávali narcisy so spolužiačkami. Aspoň tento rok nepremrzla a neochorela.

Hneď na to sme mali oslavu dedovej sedemdesiatky. Zuzka mu dala vyrobiť krásnu tortu – bicykel. Ako skutočný, ešte aj reťaz mal z marcipánu. Potešil sa darčekom, bicyklovej výprave do Dolomitov. Bude to náročné, ale teší sa

na to. Robili sme si z neho srandu, že tam možno stretne aj nejakú zaujímavú cyklistku.

S Arlim a Gwen sme si vyskúšali lezenie na stene. Je to náročnejšie ako to vyzerá. Pokrok je už len vyliezť do 2-3 metrovej výšky po stupákoch rovnakej farby. Nabudúce sa pridám. Aj keď je dosť možné, že po hodine nebudem schopná ani pokrájať mäso na večeru. Tak sa cítili po prvom razy.

Španielsko, Sevilla 23. – 26. apríla 2026

S pobaleným vakom som čakala po lezeckej hodine v kuchyni na tata. Deti dostali večeru, zbalili si veci na 2 noci u Timoteho a Etienna. Iba Milla ostane tie 2 noci v dome, aby sa postarala o psov. Po 20h vykladáme u spolužiakov a uháňame na budapeštianske letisko. Hotelík hneď vedľa odletového terminálu nás prekvapí možnosťou mať raňajky ráno o 4, kedy musíme odchádzať. Ešte pred spaním si dáme ružové víno, aby sme zapili tatove meniny a štrngneme si na jeho perfektné organizačné schopnosti, kreatívne nápady.

Štvrtok

Letisko je rušnejšie ako som čakala. Mekotovci prišli v dobrej nálade a Pali zahlásil:

„Začal som lietať kvôli tebe Slávo. Letel som 6x a z toho 4x v súvislosti s tebou.“ Áno, má pravdu. Boli za nami v Paríži, raz na Rodose a na Silvestra sme ich poslali do Barcelony.

Let som predriemala zababušená v bundách. Sevilla nebola až taká teplá ako som očakávala. Po 9h som si bundu ešte nechala, ale už pri Španielskom námestí som ju dávala dolu. Hodili sme do seba malé kortádo a pokochali sa palácom, určeným na expozície, ktorý prezentuje veľké mestá Španielska pomocou vykachlickovaných obrazov. Sem-tam sa nám mihli krásne oblečené dámy v typických Feria šatách

s volánikmi. Okolité dokonalé udržované park nám pripomínal subtropickú džungľu. Oranžové pomaranče sa na nás usmievali. Iba sa ich nedalo dočiahnuť. Za parkom sa začínalo historické centrum s obrovskou arénou. Ani som nemala čas si premyslieť, či vôbec chcem a mali sme lístky na sobotňajšie býčie zápasy. Toto to mal dokonale premyslené. V úzkych uličkách sme našli taliansku reštauráciu, kde si všetci pochvaľovali pizzu a dozvedeli sme sa o tanečných hodinách Eriky a Paliho.

„Najlepšie čo môže byť,“ rozplýval sa, zatiaľ čo ja som neverila vlastným ušiam. On a tancovať?
„Páči sa mi, ako vedieť Eriku a ona ma nasleduje,“ pokračoval a Eri sa usmievala. Ich vzťah rastie aj po toľkých rokoch.

Cez spleť úzkych uličiek sme prešli až k bytu. Malá kuchynka s gaučom a 2 izby, každá s vlastnou kúpeľňou. Ideálne pre 2 páry. Potrebovali sme si na chvíľu si zdriemnuť, aby sme na večer mohli pokračovať v objavovaní historickej Židovskej štvrti.

Piatok

O 9h ma budí pracovný mobil. Tato v posteli nie je. Určite šiel behať, pomyslím si. Pri spoločných raňajkách preberáme plán s Eri a Palim. Asi by sme sa chceli vrátiť do časti s hlavnou katedrálou a pokračovať až na riekku k miestu s názvom FERIA (niečo ako naše typické hody) – kde sa majú nachádzať stánky. Predstavovala som si také s klobáskami a burčákom. Zastavili sme sa na malom námestí, kde si

pripravoval svoje vystúpenie pani, čo mi pripomínala cigánku. Hodila som jej pár drobných a mala som pocit, že tancovala iba pre mňa. Pohli sme sa ďalej. To sme

ale netušili, že po ceste natrafíme na toľko dobrých obchodov priamo na pešej zóne vedúcej k Ferii.

„Pozri, tie zelené vo výklade,“ dali sme s Eri takmer dvojhlaso. Obom nám svietili očká, až kým sme nezbadali cenovku.

„Nech tam za tých 250€ aj останú,“ pokračovali sme. **„Ale pozri tam. Asi sekáč. Všetko za 7€.“**

Zmizli sme na 20 minút. Minimálne. Chlapi si sadli na lavičku na pešej a preberali netuším čo. Hlavne, že nám dali čas si skúšať pekné kúsky. V skúšobnej kabínke sme sa striedali. Každá sme sa vyfintili na Feriu. Keď nemáme už typické obťahnuté šaty s volánmi na sukni od kolien, tak sme sa aspoň odeli do farieb a pár eurami sme podporili hospic, pre ktorý Američanka za kasou dobrovoľníči.

Premávka k stánkom hustla. Španielky mladé, staré, chudé, tučné, pekné, či škaredé, všetky sa s hrdosťou niesli v šatách sprevádzané partnermi

v oblekoch. Väčšina prichádzala pešo, autobusmi alebo ich odviezol koč ťahaný ozdobenými koníkmi. Stánky boli veľké, v podstate malé reštaurácie. Kto sa chcel dostať dnu, musel mať rezerváciu. Niekde sa aj tancovalo. Je to už 179. ročník.

Nás však čakal večer v Teatro Andalusia a ich predstavenie Flamenco. Moja predstava flamenga bola však úplne iná. Láska, vášeň.... vôbec som netušila, že je to o bolesti, vzdore a utrpení pod nátlakom iných národov. Dokonca bolo na nejaké obdobie zakázané. V černene-osvetlenej intímnej sále nás privítal gitarista nádherným sólom. Prepletal po strunách ako kúzelník. Pridal sa k nemu pán, čo sadol na bubon

a dokvitla spevákka s typickým prefajčeným hlasom. Spustili smutnú pieseň, kedy mi naskočila husia koža. Andalúzia – juh Španielska je mix viacerých kultúr: španielskej, cigánskej a arabskej. Cigáni – Gitanes tvoria aj teraz asi 1,5 mil. minoritu. Keď na pódium vyšla tanečníčka, emócie z hudby jej preskočili na výraz tváre. Pre mňa sa v nej miešali: utrpenie, vzdor,

nádej.

Dupala

nohami neskutočne rytmicky, rýchlo. Nedýchali sme. Spevákka kvílila žalostnú pieseň a tanečníčka sledovala muzikantov. Navzájom sa čítali a pokračovali v predstavení.

Po takomto výkone sme chceli ísť spať na Feriu a tancovať. Najviac ma prekvapilo, že je to sviatok všetkých generácií. Stánky boli už plné a ľudia sa tlačili na chodníkoch, aby si pozreli otváraciu ceremóniu policajtov na koňoch. Aj keby sme chceli tancovať, do stánkov sme sa nedostali. Pred vstupmi boli policajti, alebo stráž. Pustili iba rezervovaných hostí. Hlad nás teda priviedol k reštaurácii, kde sme mali

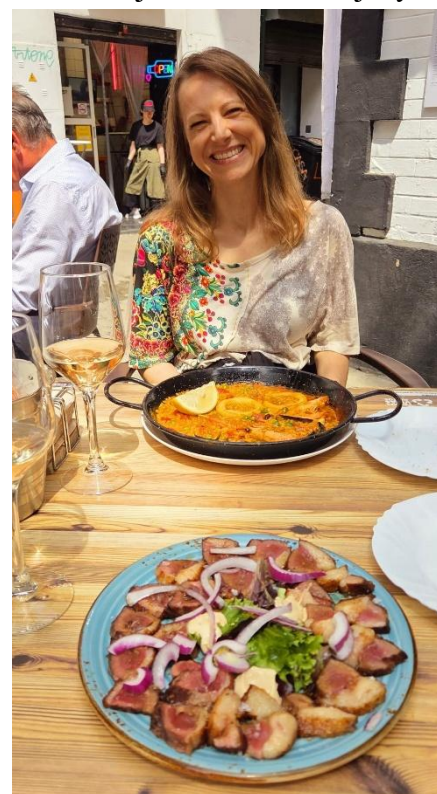
najhoršiu pizzu. Deti sa majú tiež dobre. Vôbec sme im nechýbali: „*Užite si to čo najviac a najdlhšiu,*“ rehlili sa do telefónu.

Sobota

Dnes sa iba túlame po meste a úzkych uličkách v častiach, kde sme asi ešte neboli. Okrem pôvodných múrov z čias Rímskej ríše nenachádzame veľa zaujímavého. Foto múrov posielam Gwen, aby videla, že sa tú históriu neučí nadarmo a artefakty sú naozaj reálne. Príde mi odpoveď: „*Cool*“.

Na obed si chcem dať konečne morskú paellu. Tato sa teší na kačacie prsia. Predstavuje si bohatý tanier s nejakými zemiakmi. Sklamane pozerá na svoj tanierik s nakrájanými kúskami, kde je viac ako polovica masťného a 2 lístky šalátu v strede. Tak mu dávam aspoň svoju ryžu. Paella bola chutná, no neohúrila ma. Okolo nás prechádza ťažkým krokom starý pán s gitarou. Hrá, spieva potom príde s klobúkom po peniaze. Po ceste späť ho stretne znovu, s inou dámou jeho veku,

navlečenou v kostýme Pikachu. Tiež má klobúk na drobné. Idú spolu ticho vedľa seba. Dôchodok asi nemajú ľahký.

Chvíľu si oddýchneme v byte a pred 18h vyrážame na býčie zápasy. Asi 10 minút pred začiatkom sa tlačíme pri schodíkoch vedúcich k našim kamenným sedadlám. Stavba mi pripomína nižšie koloseum.

„*Je jasné, že načas nezačneme....Španieli,*“ utrúsim. Konečne sme našli svoj múrik so sedadlami. Tlačíme sa ako sardinky a k tomu sme na slnku....dnes šli teploty riadne hore a aj sa potím. Sýto žltý piesok arény musí sálať teplo. Odrazu je od všadiaľ počť nahnevane: „*Pssssst!*“

„*Ako v škole. Neskutočné, fakt sú všetci ticho,*“ čuduje sa Eri.

Do arény vbieha prvý býček. Obzerá sa. Asi mu je aj teplo, aj počuje toľko hlasov. Najprv ho 3 toreadori dráždia ružovým plátnom a býček na nich vyštartuje. Trochu ho ubehajú a po chvíli prichádzajú 2 kone, bezpečne otapacírované ako tanky. Kone majú zaviazané oči, aby sa nezľakli, keď sa býk proti nim

rozbehne. Automaticky koňa naberá na rohy a snaží sa ho zhodiť. To je príležitosť pre jazdca, čo mu zaborí kópiu medzi lopatky. Tečie krv, čo má býka oslabiť. Do arény vbiehajú 3 majstri s ostrými tyčami, čo sú zakončené hákmi. Postupne sa proti zvieraťu rozbehnú a pichnú mu po 2 kusy do kohútika a utekajú sa

schovať za drevenú platňu. Jednému takému to býk aj vrátil. Pekne ho nabral na rohy a pováľal po zemi. Ale to už vbiehajú 3 s plachtami a lákajú ho preč. Uvedomujem si, že podvedome držím palce býkovi. Obecenstvo pokrikuje. Prichádza hlavný matador s červeným plátňom. Nič to, že býk je farboslepý. Začína sa tanec. Matador sa približuje rytmickými krokmi a snaží sa zviera vyprovokovať, aby sa pustilo proti plátnu. Čím viac otočiek za plátnom spraví, tým sú ľudia nadšenejší a pokrikujú: „*Olé!*“ Slovo je z arabského „allah – boh“ a značí vyjadrenie obdivu.

S každým dráždením sa odvážlivec približuje k rohatej hlave. Zviera však reaguje iba, keď sa začne plátom pred ním triasť a matador ho vyzve zvukom. Inak iba stojí, hlboko dýcha a pozerá okolo seba. Keď majú obaja dosť, človek vezme dlhý meč, priblíži sa, vyzve býka a snaží sa mu ho celý pichnúť medzi lopatky, aby mu preťal artériu. Niekedy je treba viacej pokusov. Avšak, ak sa to podarí hneď, diváci vytiahnu bielu vreckovku a dožadujú sa špeciálnej trofeje pre víťaza. 3 plátna okolo neho ho akoby omámia a zviera padá na kolená. Vtom mu pichnú nožík medzi oči. Zviera je mŕtve. Takmer okamžite prichádza záprah oslíkov a mŕtvolu odtiahnu za potlesku davu.

Som pripravená odísť. Úprimne, raz mi stačilo. Eri s Palim googlia, že sa to bude opakovať 6x. Prevrátim očami a hmýrim sa na vankúši, čo sme si priniesli z domu. Trvá to naozaj dlho. Ale 1 z toreadorov mi príde ľudský. Pri tanci s býkom ho dokonca pohladí po hlave. Pri poslednom býkovi je dav nespokojný a začne sa zdvíhať zo sedadiel ešte skôr ako je zviera nehybné. Bez pocitov. Ideme tiež. V reštaurácii sa nám podarilo dostať posledný voľný stôl a sedíme najprv ticho. Asi každý spracováva emócie. Ovocné víno rozväzuje jazyk.

„*Bola som v Španielsku 3x, a už sa mi začína páčiť,*“ vyhlási Erika.

Aký jednoduchý vie byť život. Po období poznačenom chorobou, utrpenia a neistoty, sú aj chvíle oddychu, kedy si uvedomujeme krátkosť života a podobnosť ciest, ktorými sme prešli. Ako málo stačí, aby sme mali pocit, že žijeme. Sme spolu a dostali sme všetci dar. Dar prežitia.

V tomto okamihu si uvedomujem, že aj ja mám Španielsko celkom rada. Nechcem, aby som ho podvedome vnímala ako krajinu nebezpečenstva a zrad. Chcem sa rozhodnúť, že aj keď je pre mňa Španielsko symbolom divokosti, vášne a priamych emócií, ktorých forma prejavu je mne taká vzdialená, tak mi nebude viacej kradnúť pokoj. Dávam zbohom čiernemu tieňu, čo mi v noci niekedy sedí na hrudi, aby som prestala dýchať.

Áno, som tichá, diskretná a pokojná, ale mám výzbroj, vďaka ktorej viem bojovať. Zbohom nočná mora...

Chata Štiavnické Bane 1.-3. mája 2026

Všetci sme sa nejako zhodli, že sa nám na tejto chate mimoriadne páčilo. Prišli sme síce takmer poslední, ale to sa už krájalo mäsko na guláš. Roman si už asi ani nevie predstaviť chatu bez gulášu a jeho pálenky. Piatok večer každý nejako pomáhal pri krájaní. Aj Runa. Dočiahla na stôl. Potichu sa priblížila k Romanovi, ktorý krájal hovädzinku, naklonila hlavu nabok a chcela si ho iba tak líznúúúúúť....

Petra jej orezky radostne hádzala. Netuším, kto bol spokojnejší. Či Peťa, ktorá by nakrmila každého, či psy. Chlapi si navečer zasadli k tanierom, keď vtom prifrčala Gwen:

„Mama, horí!“

Myslela som, že je to žart. Asi 120 m nad chatou skutočne horel les.

Odhadovali sme to na kruh s priemerom 30m. Chlapi sa hneď pustili do hasenia. V chate som našla 2 hasáky. Tato odhrňal

Sitno. Nik neprotestoval. Nik sa nesťažoval a šliapal. Deti hnali ako víchor a Fifo s Millou boli hore prví. Netuším koľkokrát sme tam už boli, no, nadšenie bolo cítiť vo vzduchu. Nohy nás boleli riadne. Deti sa samé prehrali. Tínedžeri nefrčali. Dokonca sa chodili aj mimo túry prechádzať. Večer sa dala partička Desiatky. Ja som do seba hodila 3 giny a naširoko sa usmievala. Tato nie....večer sa s opilcom nechcel baviť. V nedeľu sme len tak posedávali na stoličkách pred chatami. Veget.

listie, aby sa oheň nerozširoval. Do 10 minút prifrčali požiarnici a ťahali hadice. Pampúšik s kuframi, kde boli hadice bežal ako o život. Do 20 minút sa im podarilo oheň uhasiť. Tato sa vrátil s dokrvavenými prstami. Večer tak hral šach.

Sobota nám vyšla nádherným slnečným a bezoblačným počasím. Po obede sme sa takmer všetci vybrali priamo z chaty na

Výlet do Anglicka – máj 2026

Gwen sa na výlet tešila. Ako na potvoru ostala pár dní pred odchodom chorá. Bolest' hrdla a hlavy. Nechala som ju radšej doma. Aj keď to znamená viacej dobiehania neskôr. V sobotu sme nabalili kufor. Ak by som ju neskontrolovala mala by so sebou 3 páry ponožiek a spodnej bielizne, 1 náhradné nohavice a celý set na štrikovanie....

Na autobusovej stanici sme mali byť o 4 hodine ráno. Gwen sa ani nepotrebovala rozlúčiť, hnevala sa, že som ju nezobudila načas, lebo som jej vypla budík.... O ničom som nevedela, tak odišla bez objatia a ja som sa po ceste domov rozplakala. Odišla a ani mi nezakývala....

Hneď v prvý deň mi dávala vedieť, že ju bolí hlava a má teplotu. Dostala paralen a okolo polnoci po prvom dni v Londýne zalomila, aby sa v pondelok zobudila úplne chorá. Ich destináciou bolo prímorské mestečko Exmouth vo Južnom Walese.

Najviac jej chutilo jedlo. Rodina servírovala, iba také zdravé, ako ma informovala a bola s nimi sranda. Okrem toho jedli asi celý čas fish and chips. Mala so sebou 80£ a vôbec netuším, čo všetko nakúpila.

Výlety boli zaujímavé – poobede na pláži, Eden project – objavovanie biómov v botanickej záhrade, Babbacombe – miniatúrna dedina, prechádzka po stopách dinosaurov, učili sa hrať cricket, návšteva katedrály

Každý deň bol nabitý programom. Doobeda škola v jazykovej škole Hello, do ktorej museli trafiť sami. Poobede výlety. Večer trávili v rodine. Tá jej mala 2 deti v jej veku a rozumela si s nimi. Spolu s Gwen bola v rodine aj Šaša a Ela. Gwen mala strach, že ju budú ignorovať. Prebavili sa spolu.

(odkiaľ mi Gwen pozbierala kartičky na modlenie), či návšteva a ochutnávka britského čaju a scones.

Aj ja by som bola z toho unavená. Prílet bol oneskorený, v pondelok o 2h ráno a v pondelok ostala celá chorá v posteli. Chorá, ale spokojná a plná zážitkov.

Kým Gwen výletovala, Runa nás vystrašila. Na 8.deň po sterilizácii si prvé ráno, čo ostala sama doma, rozhrýzla brucho až jej vypadli črevá. Tato zachraňoval. Predtým mi niekoľkokrát volal do práce, aj suseda Mirka. V hystériu mi opisovala, že Runa zomiera. Mala som práve meeting so šéfom a potrebovala som ho čo najskôr v pokoji ukončiť. Potom som už trielila do Stupavy, aby som našla našu vlčicu natiahnutú na stole u veterinára už v narkóze. Črevá jej fakt trčali vonku. Nechápem, ako si to dokáže spraviť sama sebe.

Nechali sme ju tam a podvečer ju išli vyzdvihnúť.

Zverolekár iba povedal:

„Myslel som, že ju budem musieť utratiť. Ak vydrží prvých 5 dní, tak prežije,“ usmial sa a podával mi zdrgovaného vlka.

„Tak, a teraz ti nasadím golier a budeš ho mať aj mesiac!“ vyhrážala som sa jej. Na 2 deň bola fit, akoby sa ani nič nestalo. Vyskakovala, behala a žrala. Nezmar. Do týždňa bola úplne ok, ale golier nosila pekne poctivo takmer 14 dní.

Auntie oslávila narodeniny a my s ňou. Uživa si svoje netere a synovca. Arlie poznamenal, že auntie je influencerka.

„Fakt?“ spýtala som sa, **„a to ako?“**

„No, ved' vieš, cestuje, užíva si život a má 600 followerov. Aj ja by som tak chcel žiť. Nestresovať sa a cestovať po svete,“ dodal obdivne. Aký jednoduchý je pohľad pubertiaka na život. Ešte netuší, že treba aj tvrdo pracovať, aby sa dalo za čo cestovať.

Tato takto po strese odišiel s chalanmi na pánsku jazdu do Albánska. Tentokrát ich bolo s novým členom Romanom Gogorom päť. Vedela som, že prevažná časť posádky bude viac-menej permanentne v alkoholovom náleve. Tatovi to ako šoférovi nakoniec aj vadilo.

Prvý deň strávili na pláži v rovnakých pásikavých tričkách a podľa videí som vedela, že už aj vybalili kufre s domácou. 2. deň prešli hlavné mesto Tiranu a navečer sa ubytovali asi hodinu od najvyššieho vrchu Korab 2 764 m. Počas 10-hodinovej túry frflal najviac Mirko. Hore bol aj sneh a vodička im čľapkala v letných teniskách. Posledný deň strávili pri peknom jazere.

„Akože, keď to zhodnotím,“ povedal mi Slávi, **„tak z roka na rok menej turistikujeme a oni viac pijú.“**

Predierame sa cez posledné dni školského roka. Milla mala posledné prezentácie. Na geografiu dostala pripraviť hodinovú prezentáciu o živote v Číne po rusky. Spravila fakt dobrú prezošku, dala tam mnoho faktov, fotografií a bola sebavedomá. Učiteľ bol nadšený. Ale štvorku z matiky jej to vylepšiť aj tak nepomohlo. Tato bude peniž.

Nasledoval ešte školský výlet do Nemecka na 6 dní. Prvé dni síce hovorila, že to za to nestojí, ale nakoniec si to myslím aj užila.

„Pôjdeme do múzeí. Do automobilových,“ prevracala oči. Nakoniec mi poslal túto zábavnú fotku. Modlí sa, aby mala raz takéto auto?

Arlan nakoniec vytiahol vysvedčenie na 1 a 2.

„Som najúspešnejší z rodiny,“ ohodnotil to.

Posledné týždňa sa snažil o dušu a poctivo sa pripravoval na budúci rok, kedy ho čaká finálna francúzska skúška „brevet“. Má strach, ale určite to zvládne. Okrem toho cvičíme slovenskú konverzáciu zábavnou formou. Často mi teraz rozpráva, že chce zmeniť školu. Chce ísť do anglickej. Ale tie sú od 1 700 EUR mesačne a vôbec sa mi nechce ísť do takého finančného záväzku. Spolužiak Martin, s ktorým trávi najviac času odchádza tiež na slovenskú školu. Takže máme pred sebou dilemu.

Gwen tiež makala. Zlepšila si priemer z 13,9 bodu na 15,5 z 20. Je na seba hrdá. Zároveň sme dostali hodnotenie diagnostiky jej kognitívnych schopností. Tie sa nachádzajú v časti mozgu presne za ľavým zraneným okom, kde má často migrény. Navrhli jej 72 hodinový tréning, ktorý bude trvať 4 mesiace – intenzívne 4x v týždni. Spolu 40 sedení. Ale verím, že sa jej zlepší krátko aj dlhodobá pamäť, či schopnosť zapamätať si hovorený text, aby si viacej verila. A aj tomu, že nie je hlúpa. Na koncoročnú párty si nakoniec vybrala čierne puzdrové šaty. Čierna linka na očiach už patrí asi k jej bežnému looku.

V tomto všetkom sme sa s tatom rozhodli investovať do bytu. Hľadanie trvalo niekoľko týždňov. Boli sme presvedčení, že chceme novostavbu: dvoj alebo trojizbovú, s garážou a v dosahu mestskej dopravy. Niečo, kde budú môcť deti byť, keď sa o pár rokov nebudú chcieť každý deň

vracat' domov do Stupavy, lebo budú mať dlho školu. Prešli sme Matadorka projekt v Petržalke, Na studničke, až sme skončili pri Trnavskom mýte v Danubius tower II na 14. poschodí. 2-izbový bytík s rozlohou 55m² a malými izbičkami. Všetky byty v novostavbách, ktoré sa začínajú stavať a dokončiť by sa mali do 3 rokov sa pohybovali aj s garážou okolo 400 tis. EUR. Neskutočné peniaze, ale momentálne sa dá od banky dostať až 90%.

Slávi stále myslel na niečo staršie v centre. Náhodou sa mi podarilo nájsť 14 rokov starý, plne zariadený, veľkometrážny 2-izbový na Moskovskej ulici vedľa Medickej záhrady. Iba 5 minút pešo od Mlynských Nív. S garážou, pivnicou a slušnou rozlohou 70m², pričom väčšia izba sa dá ešte aj rozdeliť sklenenou stenou a vytvoriť tak ďalšiu izbu. Pripravila som cenovú analýzu, podklady na hypotéku, znalecký posudok a pustili sme sa do príprav. Pri konci júna nám MBank oznámila, že nám požičia 328 800 EUR na 23 rokov. Keďže je v byte aj v garáži nájomca, pomohlo by nám to sčasti pokrývať 1 750 eurovú mesačnú splátku.....

A Pán to nakoniec zariadil inak. Úplne pri konci, z celej kúpy zišlo, lebo sme sa so Slávom pohádali. Za blbosť. Za nesúlad času, kedy by sme vedeli ísť obaja podpísať dokumenty do banky. Slávi mal zavážku paliva do 4. bloku v Mochovciach. Ja som stresovala kvôli odmenám. Stačilo si iba v pokoji povedať, kedy vieme obaja. Ale.... Padli slová, ktorými sme si ublížili a otázne bolo, čo s nami vôbec ďalej bude.

O pár dní sme už riešili úplne niečo iné. Linguini bola stále slabšia a vychudnutejšia. Rozškriabali si nos a zasušenú krv mala na labkách. Veľmi už nechcela jesť. Zverolekárka nám povedala:

„Vedeli ste, že v ľudských rokoch má 2 a 1/2 ročný potkan 100? Už je to starenka.“

Navrhla nám ju uspať, aby sa netrápila. Nechala som rozhodnutie

na Gwen a spolu sme plakali. Rozlúčili sme sa a šli čakať von.

Po uspatí vyzerala omnoho pokojnejšie. Gwen si ju ešte nechala na noc a poobede sme ju pochovali za dom pod ťažký nášľapný kameň. Smutný darček k 12. narodeninám.

